

представниками інших расово-етнічних меншин, справедливо буде визнати, що протягом останнього десятиліття відбулося значне зростання політичної активності вихідців із Латинської Америки повсюдно на території США. Тож, на початку ХХІ ст. кандидати на посаду 45-ого президента у своїх виборчих кампаніях вже не можуть ігнорувати інтереси "кольорових" меншин, натомість у значній мірі мають орієнтуватися саме на них, а особливо на вихідців із країн Латинської Америки, адже саме латиноамериканська діаспора зростає найбільш швидкими темпами [2, С.33]. А недооцінюючи важливості врахування інтересів найчисленнішої расово-етнічної групи, політик приречений на поразку. Однак варто і враховувати також те, що правозахисні організації, вправно працюючи, борються за все більше розширення прав національних меншин, і в кінці-кінців прагнуть домінування у сфері державного управління. Враховуючи видатні успіхи латиноамериканців у цій сфері за останнє десятиліття, схоже, що вони обрали рекламний слоган передвиборчої кампанії А. Вілларайгоси за девіз власного життя: "Оберемо свого для власного ж захисту! Об'єднуємо ком'юніті!" Врешті-решт білій людині є чому у них повчитися.

Список використаної літератури:

1. Лавут А.А. Основные этапы и модели латиноамериканской интеграции. Интеграционные процессы в Латинской Америке: состояние и перспективы / А.А. Лавут // Аналитические тетради ИЛА РАН. – 2012. – № 22. – С. 4–21.
2. Пигинешева А.П. Внесение поправок в Закон об избирательных правах 1965 года как фактор повышения политической активности латиноамериканских диаспор в США / А.П. Пигинешева // Вестник Челябинского государственного университета. – 2009. – № 41 (179). – С. 151-157.
3. Тайар В.М. Евросоюз – Латинская Америка: новый виток взаимодействия / В.М. Тайар // Латинская Америка. – 2012. – № 3. – С. 96–101.
4. Сударев В.П. США после выборов: перспективы нового латиноамериканского курса / В.П. Сударев // Латинская Америка – 2009. – № 10. – С. 39–47.

Беспалько Н., Панова Ю.

ЗОВНІШНЯ ПОЛІТИКА США (АДМІНІСТРАЦІЯ Д.ТРАМПА) ТА ЇЇ ВПЛИВ НА ЗОВНІШНЬО-ПОЛІТИЧНІ ВІДНОСИНИ МІЖ УКРАЇНОЮ ТА США

У даній статті розглядається зовнішня політика США за правління американського президента Д. Трампа та її вплив на зовнішньо-політичні відносини між Україною та США.

Ключові слова: зовнішня політика, політичні відносини.

США відіграє важливу роль на міжнародній арені, тому внутрішня та особливо зовнішня політика даної країни впливає на політику інших світових держав. Прихід Д. Трампа до президентського крісла в США ознаменував зміни як у внутрішній, так і в

зовнішній політиці країни. Відповідно, ця подія також вплинула на погляди Білого Дому щодо подальших політичних відносин між США та Україною. У цьому полягає актуальність даної розвідки.

Проблема зовнішньо-політичних взаємозв'язків між США та Україною вже розглядалася деякими дослідниками, зокрема Вонсович О. С., Власенко Р. В. зосереджували свою увагу на загальній характеристиці зовнішньої політики Д. Трампа. Росошевич М. розглянув політичні взаємозв'язки між США та Росією та їх можливий вплив на ситуацію в Україні. П'ятковська О. дослідила зміни в міграційній політиці за президентства Д. Трампа. Проте на нашу думку проблема впливу зовнішньої політики адміністрації Д. Трампа на стосунки між США та Україною не досліджена повністю. Тому метою нашої статті є розглянути політичні дії американського президента та його команди у напрямку зовнішньої політики, які мають або можуть мати безпосередній вплив на політичні відносини між США та Україною.

Перемога на президентських виборах у США Дональда Трампа багатьма політологами трактується як перегляд стратегій світового лідерства, яку реалізовували попередні адміністрації Білого Дому протягом усього періоду після розпаду СРСР. Нове позиціонування Америки передбачає більшу гнучкість у втручанні в проблеми і конфлікти, що виникають у різних точках світу. Міра й характер цього втручання диктуються виключно національними інтересами США і міжнародно-політичною кон'юнктурою.

Україна не входить до зовнішньополітичних пріоритетів нової адміністрації США. У 2015 році Д. Трамп, ще не будучи президентом США, заявив, що стурбований ситуацією в Україні, однак назвав її виключно європейською проблемою і саме Європа має її вирішувати. В даному розумінні Європа, однак, не виключає Росію. Відносно інтеграції України до НАТО він сказав: «Увійде (Україна) чи не увійде, мені все одно. Увійде – чудово. Не увійде – чудово. Мені не подобається те, що діється в Україні. Але це проблема, яка зачіпає Європу набагато більше, ніж нас. Отож вони повинні взяти на себе частину відповідальності» [8]. Такими словами він підтверджує, що Україна повинна сама розбиратися зі своїми проблемами, а не сподіватись на підтримку США. Більшою мірою вона повинна орієнтуватись на європейську допомогу, так як і географічно і політично знаходиться в європейському ареалі.

Новообраний президент США відомий також своїми одіозними заявами, які стосуються ефективності роботи НАТО. Зокрема, він говорив про те, що сьогодні НАТО не потрібна. Він заявляв, що США потрібно двічі подумати про те, чи приходити на допомогу країні-члену, яка зазнала нападу, якщо вона не сплачує відповідних внесків у бюджет організації [7]. Тому багато громадян США розділяють тезу про те, що НАТО є морально застарілою структурою та необхідно зосередитись на більш важливих питаннях. Мова йде про можливість значного зменшення підтримки Сполученими Штатами НАТО та європейських партнерів (сьогодні США фінансують близько 70 % витрат НАТО) [5]. Безперечно, такий стан справ негативно впливає на середовище безпеки в Європі, особливо в Східній Європі. Для України це означає

втрату підтримки з боку НАТО у протистоянні з Росією та збільшує шанси на посилення агресії з її боку.

У 2016 р. Д.Трампа залишається прибічником думки про те, що саме Європа, а не США повинна займатись європейськими питаннями, в тому числі і «українським питанням». 26 березня в інтерв'ю газеті «New York Times» він зауважив: «Одна з речей, які мене дратували, – це була Україна. Зараз я повністю за Україну. У мене є друзі, які живуть в Україні, однак, не так давно, коли українська проблема виникла, і Росія пішла на конфронтацію, у мене не було враження, що хтось переймається цим більше, ніж ми. Нас те, що відбувається в Україні, зачіпає найменше, бо ми розташовані від неї найдалі. Однак, схоже, їхні сусіди про це не говорять. Подивіться на Німеччину, на інші країни – не схоже, щоб вони дуже переймалися... Тож я здивувався, чому країни, які межують з Україною і розташовані з нею поряд, не переймаються цією проблемою більше?» [6].

Ці слова в черговий раз підтверджують неоднозначність поглядів Д. Трампа відносно України. Більше того, американський президент не проявляє великого бажання офіційно зустрітися українським президентом П. Порошенком. Наприклад, 15 листопада 2016 р. відбулася телефонна розмова між двома президентами, під час якої український президент привітав Д.Трампа із перемогою, а також запевнив у готовності до активного співробітництва із новою адміністрацією в інтересах укріплення стратегічного партнерства: важливим було продовження рішучої підтримки України з боку Вашингтона у протидії російській агресії та у здійсненні необхідних реформ [3].

Однак українські інтереси не збігаються із інтересами американськими. Достатньо різними є підходи щодо визначення самого формату відносин між США та Україною. Так, для США Україна важлива виключно в контексті складової європейської безпеки, а не як окрема країна. У Сполучених Штатах немає жодного життєво важливого інтересу, який би вони не могли забезпечити без України. Російська агресія проти України, в свою чергу, переважно не вважається прямою загрозою для США, окрім загрози європейській безпеці. На відміну від України, яка бачить себе в ролі ключового союзника США, самі Сполучені Штати кваліфікують Україну лише як партнера. Саме тому, Хартія Україна-США про стратегічне партнерство була підписана не на рівні голів держав, а лише на рівні керівників зовнішньополітичних відомств.

Тому, сьогодні США зацікавлені в Україні в двох аспектах: збереження цілісності Європи та європейської безпеки, невід'ємною складовою яких є Україна, а також як приклад успішного розвитку демократії за американською моделлю та реформування для інших країн регіону, включно з Росією. Тобто, йдеться теж не лише про Україну, а про регіональний вимір, у якому Україна є надзвичайно важливим елементом. [1]

Відоме й лояльне відношення Д. Трампа до РФ та В. Путіна, зокрема. Ще під час своєї передвиборчої кампанії новообраний президент заявляв, що Росія – велика держава, а президент Путін – великий лідер. У зв'язку з цим, він також висловив побажання «налагодити з Путіним дуже хороші відносини» [4].

За словами американського журналіста Т. Вуда, В. Путін хоче відновити колишню Російську імперію, від Польщі до Сан-Франциско, щоб оговтатися від принизливого

падіння, що почалося після програшу в «холодній війні»; Д. Трамп хоче повернути процвітання, гордість і вплив Америки, які серйозно постраждали за часів президентства Обами [1].

Окрім того, Трамп висловлював співчуття у зв'язку з відсутністю співпраці між Москвою і Вашингтоном щодо спільних загроз, що походять від «Ісламської держави і тероризму». Радник з питань національної безпеки Майкл Флінн регулярно з'являвся на російському державному каналі «Russia Today» та зустрічався з Путіним, при цьому роблячи хвалебні заяви в бік Росії та пропонував Москві партнерські відносини у боротьбі з «Ісламською державою».

Кандидат на посаду Держсекретаря США Рекс Тіллерсон також має проросійські погляди. Він сам підтвердив, що має тісні зв'язки із Путіним, а його компанія зробила значні інвестиції в російську економіку. Логічно, що Тіллерсон виступає за скасування санкцій США проти Росії та має інтерес у розвитку відносин з РФ.

Це означає, що Сполучені Штати підуть на значні поступки у геополітичній грі, віддавши лідерство у вирішенні української та сирійської проблем Росії. Ця політика передбачає також визнання Криму російським.

Ще під час передвиборчої кампанії Трамп заявив, що жителі анексованого Криму самі захотіли приєднатися до Росії. Окрім того, Росія може розмістити в Криму свій ядерний арсенал. В такому разі Вашингтону значно безпечніше визнати Крим російським, аніж підтримувати позицію «Крим – це Україна» і, таким чином, формально зробивши Україну знову ядерною державою. Тому, спроби залучити США до переговорного механізму з деокупації Криму не будуть вдалим.

За цих умов для України виникає небезпека стати розмінною монетою цього геополітичного торгу, результатом якого може стати або згода Вашингтона на повернення Москвою контролю над пострадянським простором, або ж регіону Східної Європи, включно з Україною, на сіру зону невизначеності, що відіграватиме роль буферу між НАТО і ОДКБ, а також між Євросоюзом та Євразійським економічним союзом.

Оскільки новообраний президент США схильний менше втручатись у справи ЄС та залишити проблеми Європи на самостійне вирішення, то варто очікувати, що Україна для США не становитиме взагалі значного інтересу.

Останнім часом, спостерігається все більше тенденцій розглядати Україну як міст, який на безпечній відстані розділятиме НАТО та Росію в американському політичному істеблїшменті, зокрема, серед представників американської школи реалізму. Таку ідею також давно пропагують представники ЄС.

Список використаної літератури:

1. Аудит зовнішньої політики: Україна-США // Інститут світової політики [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://glavcom.ua/publications/331953-audit-zovnishnoji-politiki-ukrajina-ssha.html>.

2. Вонсович О.С. Перемога Дональда Трампа на президентських виборах у Сполучених Штатах Америки: перспективи для України / О.С. Вонсович // Збірник наукових праць «Гілея: науковий вісник». – 2017. – Випуск 115. – С. 442-446.
3. Президент України завірив вибраного президента США Дональда Трампа в готовності до активної співпраці в інтересах закріплення стратегічного партнерства // Офіційне інтернет-представництво Президента України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.president.gov.ua/ru/news/prezident-ukrayini-zapevniv-obranogo-prezidenta-ssha-donald-38760>.
4. Трамп: у мене будуть дуже-дуже хороші відносини з Путіним // ВВС [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.bbc.com/ukrainian/politics/2016/09/160908_prutin_trump_dk.
5. У НАТО назвали оборонні бюджети країн Альянсу // УНІАН [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ukrinform.ua/rubric-abroad/1956592-u-nato-nazvali-oboronni-budzeti-krain-alansu.html>.
6. Donald Trump Expounds on His Foreign Policy Views // The New York Times [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.nytimes.com/2016/03/27/us/politics/donald-trump-transcript.html?_r=2.
7. Trump's Team of Rivals, Riven by Distrust // Foreign Policy [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://foreignpolicy.com/2016/12/14/trumps-team-of-rivals-riven-by-distrust>
8. U.S. Presidential Hopeful Trump On Ukraine's Possible NATO Entry: 'I Wouldn't Care' // RadioFreeEurope [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.rferl.org/a/trump-ukraine-russia-nato-germany-sanctions/27191920.html>.

Близнюк І.А.

ХАРАКТЕРИСТИКА ПОЛІТИЧНОЇ СИСТЕМИ США

У даній праці розглядаються особливості функціонування політичної системи США на сучасному етапі розвитку.

Ключові слова: політична система, державні інститути, демократична партія, республіканська партія, влада, конгрес, сенат.

Дослідження політичної системи США є важливою складовою науки політологія. Аналізуючи політичну систему розвиненої країни, ми з'ясуємо її найбільш позитивні аспекти і зможемо застосувати їх на практиці. Але насамперед, американська політична система справляє значний вплив на формування політичних систем значної кількості країн, зокрема тих, які знаходяться під її безпосереднім впливом.

Сьогодні США найрозвинутіша економічна держава, в якій повністю склалося постіндустріальне суспільство. США вважаються провідною країною світу, їм належить роль єдиної в наш час "наддержави". Система права в США часто розглядається як зразкова, їй приписується наявність основних рис правової держави.

Об'єктом дослідженням в статті виступає політична система Сполучених Штатів Америки.